

Bohoslužby v Zábřeze 28.ledna 2018

Mk 1,21-28

Milé sestry, milí bratři, šíření dobré zprávy je úžasný úkol, který nám Bůh dal. Lidé kolem nás potřebují nejen dobré zprávy o dění kolem nich, ale také tu zprávu ze všech nejlepší, zprávu o Božím Synu, o spáse, o naději i pro svůj život. Špatné zprávy jsou sice zajímavé, ale svět, který ukazují se jistě nejvíce jako to nejlepší místo pro život. Proto není dobré, aby skutečně dobrá zpráva zůstávala někde ve skrytu, aby o ni byli lidé ochuzeni. Proto také Ježíš nezůstává na jednom místě, kam by za ním všichni chodili, ale vydává se na cesty, jde od místa k místu, aby tato zpráva zazněla v plné kráse. Možná si v tuto chvíli povzdechne. No jo, to byl Ježíš. Měl velikou moc, měl autoritu, měl také čas, byla jiná doba a tak podobně. Dnes je všechno zcela jinak. Málokdo nám naslouchá, setkáváme se s mnoha obtížemi. Není moc času, někdy nám dochází inspirace. Prostě překážky a překážky.

Text, který jsme četli nám ukazuje na jeden zajímavý Ježíšův čin. Jako obvykle přišel do města, v sobotu navštívil synagogu a učil. Už to bylo docela zajímavé. Lidé žasli nad jeho učením. Doslova ale můžeme číst, že byli až zděšeni. Už to je první zarážející bod. Nevíme, co jim přesně Ježíš říkal, o čem mluvil, ale muselo to být dost neobvyklé a také burcující. I když ono prosté kázání o pokání a o tom, že hřích se jich drží vzdor tomu, že přinášejí řádně všechny oběti a snaží se žít podle Zákona, může vyvolat údiv až zděšení. Každopádně už toto je ale náznak toho, že všechno nešlo úplně hladce. Jeho slova vzbuzovala údiv, ale rozhodně nebyla hlásáním jen tak nějakého snadného přístupu k Bohu, nebyla to slova populární. To si můžeme silně uvědomit ve chvíli, kdy se z davu ozvou výkřiky člověka s nečistým duchem. Ta slova musejí nejprve zamrazit. Co je ti po nás? To jistě občas také v jiné formě můžeme slyšet. Proč nás něčím obtěžujete? Proč nám to říkáte, nás to nezajímá. Jsou to slova neporozumění. Proč se zabývat nějakým evangeliem, spásou? K čemu nám to je? Můžeme takové výkřiky slyšet za těmi mnohými odmítavými stanovisky k církvi, za těmi mnoha nenávisťnými poznámkami, které se ozývají ze spousty srdcí. Důležité je vědět, že nimi stojí právě ten nečistý duch, jak je zde nazván. Tedy duch, který se snaží vést člověka pryč od Boží tváře, zničit jeho život a tím pádem zamezit jakékoliv šanci chytit se pomocné Boží ruky. Takové to výkřiky vedoucí k znechucení, odvrácení pozornosti, to je právě jedna z cest, jak toto slovo života zastavit. Není jistě bez souvislostí, že pro mnohého člověka je dnes slovo církev poznamenané něčím velmi negativním. Určitě si za to můžeme do jisté míry sami tím, jak se Kristův lid choval v minulosti,

tím, že jako lidé jsme učinili mnoho přešlapů a dali tak tomu nečistému duchu šanci použít to pro své plány. A on neváhá to použít. Proto v tom veřejném prostoru stále slyšíme spíše o těch chybách a nedostacích a skoro není slyšet o tom pozitivním. Jak krásně v tom rozmazávání majetkových sporů, různého zneužívání, nebo moci v dobách středověku zaniká, že je společenství sice chybné, lidsky nedokonalé, ale hledající a zvěstující cestu odpuštění v Boží milosti.

Co je ti do nás, chceš nás zahubit? To je hodně silná překážka, silná zbraň toho zlého. Vždyť ona smrt s následováním skutečně souvisí. Musíme zemřít, abychom mohli žít. Z toho ale plyne, že odkaz ke smrti, k umření starého člověka je jen část Boží cesty k životu. Ale právě o to jde. On ten nečistý duch nepřišel hlásat pravdu. Přišel překrucovat pravdu Boží. Nejlépe se to dělá, když té pravdy řekne jen část. To se nedá totiž moc napadnout, nedá se obvinít ze lži. Ano Bůh nás vede pouští do zaslíbené země. Vede nás místy vyprahlosti, místem smrti. Ale ne abychom tam zemřeli, ale aby v nás zemřelo to staré, co nás láká jít stále zpět do egyptského otroctví. A tak můžeme slyšet, že zvěstování církve vede člověka k nesvobodě. Když budeš křesťan, nebudeš moci to či ono, mnoho věcí bude nedostupných. Budeš muset změnit své smýšlení, ale také opustit své dosavadní náboženství. Dříve stejně jako dnes je to krok, který se rovná jakési smrti. Vždyť opustit bohy svých předků znamenalo oddělit se od kořenů svého lidu, od kořenů svých vlastních. Jak je možné potom žít bez kořenů? To je přeci nemožné, to znamená smrt. Možná to tolik nevidíme dnes, protože přeci jen současní bohové mají jinou podobu. Ale služba těmto bohům je něco, o čem jsme přesvědčováni, že udržuje náš život. Jak se tak říká, být „in“, to je jeden z projevů kultury, do které je náš současný člověk zasazen. Změnit své myšlení, zvyky, hodnoty, to skutečně může být sebevražda. Jenže on je to vlastně jen úhel pohledu. Ten nečistý duch nám řekne, že budeme odstřípnuti od kmene, ze kterého bereme svou sílu. A vede velice silně k závěru, že je to smrt. V těch jeho výkřicích a argumentech tak nějak zaniká, že od planého kmene můžeme být také odstříhnuti proto, abychom byli naroubováni na kmen ušlechtilý. Tedy žádná smrt. Jen cesta k tomu, abychom místo odporných pláňat vydávali ušlechtilé ovoce.

Myslím, že toto je velice kritický bod našeho zvěstování. V křiku toho nečistého ducha zaniká důvod, co je vlastně ten život, o který ve slovech evangelia jde. Vezměme si Izraelce na cestě z Egypta. Jako otroci si velmi dobře uvědomovali, jakou cenu má svoboda. Viděli, že to není v pořádku, když slouží faraonovi a pomalu jsou touto cestou ubíjeni. Hospodin je tedy vedl na cestu k životu. Jenže ouha. Jakmile přišly problémy, jak přišlo poznání, že ta svoboda také něco stojí, chtěli se vrátit zpět a být zase otroky. Podivné jednání, řekneme si. Jenže je to poměrně snadno pochopitelné. Na poušti je velice zajímavá situace. Země zaslíbená je nádherná. Jenže nikdo v ní nebyl a neumí si ji moc představit. Egypt všichni znají a jeho jistota se nyní zdá být víc než lákavá. Přeci jen časem zůstane zachována spíše vzpomínka na chuť cukru než bolest biče. Proto se mnozí chtějí vrátit k hrncům masa v Egyptě. A to i přesto, že jim zase tak dostupné nebyly. Země, kam Izraelité šli, byla srovnatelná s Egyptem. Dalo by se říct, že na první pohled byla stejná. Zelené pastviny, pole, stromy. Rozdíl byl jen jeden. Svoboda. Žádná otročina faraonovi s odměnou v podobě biče na zádech, ale služba Hospodinu s odměnou v

hojnosti. Co naplat, když ale zde bylo třeba věřit a ve víře projít poušť. Sice jít zpět znamenalo jít stejnou pouští, ale to právě nikdo z reptajících Izraelců neřešil. Dokonce i tehdy, když už ta země byla na dosah, zvítězil hlas skepse a hrozby smrti nad tím, že Hospodin nás této smrti nevydá.

Dnes se nic nezměnilo, proto je to zvěstování stále náročné. I když je země zaslíbená na dosah, je mnohem silnější hlas o smrti a zániku, než hlas volající k důvěře. Jak krásná může být třeba sjednocená Evropa či církve sjednocená v Kristu bez rozdělení na písčky, kde si plácáme své vlastní bábovičky bez zájmu o ostatní? A přesto je mnohem silnější hlas, který říká, že když si budeme hrát společně s ostatními, tak nás to zničí, ztratíme svou identitu. Strach ze ztráty něčeho, co považujeme za svou pevnou půdu pod nohama je pořád veliký, i když bez ztráty této půdy pod nohama se nelze postavit na skálu, kterou je Kristus.

Ten hlas, který na slova o Boží moci vykřikuje, že nás ta moc zabije, je docela nepříjemný. Dobrou zprávou pro nás je, že není neporazitelný. Ne, nedá se překřičet, když budeme odpovídat stejným způsobem. To není hlas, který zve k diskusi. Ježíš na něj reaguje docela jinak. Prikazuje mu, aby umkl a odešel pryč. Přihlízející jsou znovu udiveni a tak trochu zděšení. Co je toto za novoty? Učení nejen ve slovech, ale i v moci? O to právě jde. Evangelium, dobrá zpráva není jen teorie, ale je to možnost být svědkem Boží moci, která zasahuje do lidského života. Ta moc je i v nás. A právě skrze ni můžeme ukazovat, co je ten život, o kterém se mluví ve slovech evangelia. Je to život, který se nenechává ovládat hlasy a výkřiky šířícími planý strach, a který pak nezanechává ve druhých jen kyselý úšklebek či hořkou pachut. Je to život vedený hlasem naděje, která samozřejmě není zadarmo, stojí člověka námahu, ale ve druhých pak zanechává pocit něčeho příjemného, co dokáže potěšit a naplnit lidské nitro. Je to život, který nestojí na šíření strachu a beznaděje, ale na nesení naděje a důvěry.

Bůh sestupuje stále do tohoto světa. I dnes přichází mezi nás ve svém Synu, Ježíši z Nazareta. A navštěvuje jedno místo za druhým, aby tam zaznělo jeho slovo dobré zprávy. A svou mocí nutí, aby utichal hlas toho nečistého ducha, který se snaží narušit zvěstování evangelia. Bůh dává svého svatého Ducha, skrze nějž je Ježíš v nás, přichází kamkoliv, kde se v jeho jménu scházíme a zvěstujeme jeho slova. Proto smíme věřit i v jeho moc, která zvěstování slova provází a zjednáva mu prostor, aby bylo slyšet. Neděje se tak křikem z našich úst, ale naší vírou, naším pokojem, kterými necháváme Boží moc v tomto světě jednat. Nebojme se tedy, nenechme se odradit výkřiky různých nečistých duchů. Duch, kterého nám dává náš Pán, je mnohem silnější. Před jeho mocí utichá veškerá síla toho zlého, aby mohlo zaznít nám i našim blízkým slovo naděje, pokoje a nového života.

Pane Ježíši, před tvou mocí prchají nečistí duchové, padá vše, co brání naslouchání tvým slovům života. Prosíme, i nás tak posilni, aby skrze nás tvé slovo mohlo zvát k životu vzdor vší nepřízni a všem překážkám, které nás od tvého díla zrazují.

Amen.

p { margin-bottom: 0.25cm; line-height: 120%; }